Р Е Ш Е Н И Е
№ 45590

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева
ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова
Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10159** по описа за **2026** година докладвано от съдия Цветелина Гоцова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на Директора на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“ против Решение № 2628 от 10.07.2026 г., постановено по АНД № 20261110206759/2026 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 99 с-в.
С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № 23-2600053 от 06.04.2026 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“, с което на „БЕТА БАРС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 3 във връзка с чл. 415в, ал. 2 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 850,00 (осемстотин и петдесет) евро за нарушение на чл. 62, ал. 3 от КТ във връзка с чл. 10, ал. 3 от Наредбата за вписване в регистъра на заетостта.
Касаторът твърди, че решението на районния съд е неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Поддържа, че извършеното от работодателя заличаване на подадения електронен трудов запис (ЕТЗ) е било без правно основание, поради което в Регистъра на заетостта не са налични данни за сключения трудов договор, което съставлява нарушение на чл. 62, ал. 3 КТ. Посочва се също, че съдът не е отчел разликата между прекратяване на трудов договор и заличаване на данни при невъзникнало правоотношение. Претендира се отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на нов съдебен акт по същество за потвърждаване на наказателното постановление в цялост.

Претендира се и присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.
Ответникът по касационната жалба – „БЕТА БАРС“ ЕООД, чрез процесуалния си представител адв. В. М., оспорва жалбата като неоснователна. Моли решението на Софийския районен съд да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на сторените по делото разноски за касационната инстанция.
Участващият в производството прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба, като намира решението на районния съд за неправилно.
Административен съд – София – град, XIV касационен състав, като прецени наведените касационни основания и доводите на страните, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:
Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок от страна в производството по делото пред първа съдебна инстанция, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.
Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.
От фактическа страна Софийският районен съд е установил следното:
На 29.01.2026 г. около 13:30 часа инспектори от Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“, извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на обект: Многофамилни жилищни сгради „City Home Residence“ – Сграда Д, находящ се в [населено място], [улица]. На обекта „БЕТА БАРС“ ЕООД осъществявало строително-монтажни дейности по силата на договор за СМР от 26.01.2026 г., сключен с „Нова Медия Груп – Инвест“ ЕООД. При проверката на място било заварено лицето К. Р. Т., което полагало подова замазка. На лицето била предоставена декларация по чл. 402 от КТ, в която Т. посочил, че полага труд за „БЕТА БАРС“ ЕООД от 29.01.2026 г., като извършва услуга – полагане на подови замазки, с работно време от 08:00 до 17:00 ч. и възнаграждение в размер на 2,00 евро/кв. метър.
В хода на последвалата проверка по документи в сградата на контролния орган в периода 03.02.2026 г. – 09.02.2026 г., от страна на дружеството-работодател бил представен трудов договор № 00000012 от 29.01.2026 г., сключен между „БЕТА БАРС“ ЕООД и К. Р. Т. за длъжността „работник строителство“, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 620,20 евро, пълно работно време от 8 часа при 5-дневна работна седмица и дата на влизане в сила 29.01.2026 г. В текста на договора и в разписката към него изрично било удостоверено с подпис на работника, че екземпляр от договора и длъжностната характеристика са му връчени на 29.01.2026 г., както и че работникът постъпва на работа на 02.02.2026 г.
Представен бил Протокол № 30Е007365280 от 02.02.2026 г. в 11:24:05 часа за вписани и невписани електронни трудови записи (ЕТЗ) съгласно Приложение № 1 към чл. 8 от Наредбата за вписване в регистъра на заетостта, видно от който работодателят е подал ЕТЗ за сключване на трудов договор с К. Р. Т. с дата на начало на изпълнение 02.02.2026 г., като записът е бил успешно приет и вписан от НАП. Представен бил и Протокол № 30Е007367547 от 02.02.2026 г. в 11:44:13 часа, удосоверяващ, че в 11:44 часа на същия ден работодателят е подал ЕТЗ за заличаване (с код корекция 2) на предходния запис за сключения трудов договор. При извършена служебна справка в Регистъра на заетостта на НАП контролните органи констатирали, че към момента на справката няма активен действащ ЕТЗ за посоченото лице.
Контролните органи приели, че подаденият обратен електронен трудов запис за заличаване е извършен без правно основание, поради което дружеството-работодател не е спазило задължението си по чл. 62, ал. 3 от КТ във връзка с чл. 10, ал. 3 от Наредбата да впише данните за сключения трудов договор в Регистъра на заетостта с данни за начало на изпълнението 29.01.2026 г. Въз основа на тези констатации на 09.02.2026 г. бил съставен АУАН № 23-2600053, а

на 06.04.2026 г. било издадено и процесното Наказателно постановление № 23-2600053, с което на „БЕТА БАРС“ ЕООД е наложена имуществена санкция от 850,00 евро.
За да отмени процесното НП, първоинстанцинния съд счел, че при правилно установена фактология, АНО е направил погрешни правни изводи за извършено нарушение по чл.62, ал.3 от КТ, вр. чл.10, ал.3 от Наредбата за вписване в регистъра на заетостта. Приел, че за да е налице нарушение на тази разпоредба, то трябва да има бездействие от страна на работодателя, който трябва или да не е подал заявление за вписване на трудовия договор в регистъра на заетостта в тридневен срок от сключването или изменението му, или трябва да не е подал заявление за заличаването му от регистъра на заетостта в седемдневен срок от неговото прекратяване. Това са двете изпълнителни деяния на нарушението, визирани в цитираната разпоредба и те могат да бъдат осъществени само чрез бездействие. В случая не е предвидена санкция за действие, тоест за неправомерно заличаване на трудовия договор. С тези мотиви отменил изцяло НП.
Решението е правилно.
Настоящата инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд, че при издаване на процесното наказателно постановление неправилно е бил приложен материалният закон.
Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 3 от КТ, в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да впише данните в Регистъра на заетостта. По силата на чл. 10, ал. 3 от Наредбата за вписване в регистъра на заетостта работодателят подава електронен трудов запис съгласно приложение № 1 с данни за началото на изпълнението на трудовия договор преди постъпване на работа на работника или служителя.
От обективна страна нарушението на чл. 62, ал. 3 от КТ представлява типично нарушение, осъществявано чрез бездействие (неизпълнение на нормативно вменено задължение в преклузивен срок). За да бъде осъществен фактическият състав на това административно нарушение, е необходимо деецът да не е извършил дължимото правно действие – подаване на изискуемите данни към регистъра в законоустановения 3-дневен срок от сключването на трудовия договор.
Правилен е решаващият извод на районния съд, че административнонаказващият орган неоснователно се е опитал да приравни две последователни активни действия (вписване и последващо заличаване) на липса на подадено заявление / бездействие по първоначалното вписване. В административнонаказателното право, с оглед императивния принцип за законоустановеност на нарушенията и наказанията (чл. 2, ал. 1 от ЗАНН), е абсолютно недопустимо разширително тълкуване на признаците от обективната страна на състава или прилагане на санкционна норма по аналогия. Законодателят не е въздигнал извършването на запис за заличаване по Наредбата в състав на административно нарушение по чл. 62, ал. 3 от КТ.
Основните доводи в касационната жалба се базират на обстоятелството, че работникът К. Т. е заварен да полага труд още на 29.01.2026 г., поради което уговорената в договора дата за постъпване (02.02.2026 г.) била симулативна, а заличаването – неправомерно. Тези аргументи обаче не могат да обосноват законосъобразност на отменното наказателно постановление.
Ако контролните органи са приели, че на 29.01.2026 г. лицето реално е било допуснато до работа преди сключването на писмен трудов договор или преди на работника да бъде връчен екземпляр от договора и копие от протокола за вписване в регистъра, то релевантната правна квалификация би съставлявала нарушение на чл. 61, ал. 1 КТ, чл. 62, ал. 1 КТ или чл. 63, ал. 2 от КТ, но не и нарушение на 3-дневния срок за уведомяване по чл. 62, ал. 3 от КТ. Административнонаказателното обвинение следва да съдържа пълно единство между описаната фактическа обстановка и посочената за нарушена законова норма (чл. 42, ал. 1, т. 4 и т. 5, съотв.

чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН). Несъответствието между описаното изпълнително деяние и възприетата правна норма нарушава правото на защита на санкционираното лице и представлява съществен порок, който не може да бъде саниран в съдебната фаза. Съдът няма процесуално правомощие да подмня фактическото обвинение или да преквалифицира деянието за първи път, за да наложи санкция за друго административно нарушение
Предвид изложеното, наказващият орган незаконосъобразно е ангажирал отговорността на дружеството за нарушение по чл. 62, ал. 3 от КТ, каквото от обективна страна не е осъществено. Като е достигнал до същия краен резултат и е отменил обжалваното наказателно постановление, районният съд е постановил правилно решение, което не страда от релевираните с касационната жалба пороци и следва да бъде оставено в сила.
По разноските:
С оглед изхода на делото и съобразно разпоредбите на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, в полза на ответника следва да се присъдят направените съдебни разноски, сторени пред настоящата съдебна инстанция, представляващи заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 250 евро за настоящата инстанция, видно от договор за правна защита и съдействие от 19.08.2026 г.
Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София-град, XIV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2628 от 10.07.2026 г., постановено по АНД № 20261110206759/2026 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99 с-в.
ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ - [населено място] да заплати на „БЕТА БАРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] сумата от 250 /двеста и петдесет/ евро, представляваща адвокатско възнаграждение за касационната инстанция.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: